

Konuşarak ve yazarak kendinde olanla kendini ifade edebilme eşref-i mahlukat olan insanı diğer varlıklardan ayıran en önemli özelliğidir.

İletişim imkanlarının çoğalması ve kolaylaşması insanın konuşma ve yazma isteğini sürekli artırıyor.

Bu işten para kazanan sistem insanları sürekli teşvik ediyor.

Daha çok konuş,

Daha çok paylaş,

Daha çok görün v.s.

Oysa iletişimde asıl olan kendimize ait, özgün ürünümüzü paylaşmak.

Yani bir kuş gibi aldığıın gıdaları ağzında çiğneyip yavrunun ağzına koymak değil, bir koyum gibi yediklerini hazmedip, bembeyaz bir süt halinde yavruna takdim etmek.

Kısacası bal arısı gibi kitap ve insanlardan topladığın nektarları kendi kovanına çekilip bal yapmadıkça paylaşmamak gerekiyor.

Paylaştığında sana ait olmayan, senin bünyenden geçmemiş bir cümle seni sadece zayıflatıyor, yıpratıyor, bitiriyor.

Kendine ait olmayan kelimeleri mana ile dolduramayan zihinler , kelimeleri süslemeye mecbur kalıyor.

Lafız manaya hizmet etmesi gereken bir zarf iken mazruf yani mana olmadığı ya da çok zayıf kaldığı için ön plana çıkıyor.

Bence bu gün siyasette, sanatta, edebiyatta v.b. alanlarda en büyük ihtiyacımız; Kendi özgün emeğimizin ürünü olan mananın mütevazı bir lafızla/zarfla sunulduğu iletişim biçimi.

Bunun yolu ise hakikatleri önce kendimiz yaşamamız, dışarıdan halimizi aktarmamızı isteyenlere mütevazı ve kısık sesle aktarmak.

Yoksa cılız manayı süslemek için lafza ağırlık vermek insanları zamanla lafızperest yapıyor.

Bir örnek vermek isterim.

Sosyal iletişim ağından bir arkadaş gönderdi ve yorum yapmamı istedi.

Cümle şu: "Öyle bir hayat yaşayın ki, Allah'ın emeğine değsin"

Mana var mı var. Ama lafız mananın öyle önüne geçmiş ki tartışmaları beraberinde getirebilecek bir ağırlık katmış cümleye.

Allah'ın kainatın halifesi olan insana verdiği değerle ilgili ayet hadis ve vecize çok fazla.

Bu mana ancak bu kadar örtülebilir, gizlenebilir.

İşte zarfın mazrufun önüne geçmemesinden kasdımız bu.

Lafız manaya hizmet etmeli, önüne geçmemeli.

'İlişkilerin yenilgisi genellikle iletişim yenilgisidir' der Zygmunt Bauman.

İletişim çok önemli.

Söylediğimiz sözlere ve kurduğumuz cümlelere lütfen dikkat edelim.

İnsanın ağızından çıkan kelimeler fırından çıkan ekmek gibidir.

Önce ununu, suyunu, tuzunu, yağını, mayasını, zamanını iyi ayarlamak gerek.

İyi pişirmek gerek ekmeği.

Dokunmasın insanlara, oturmasın midelerine.

Hepimiz ömrümüzü şekillendiren, manalandıran, anlamlandıran ağızımızdan çıkan her kelimeyi ölçelim, tartalım, biçelim, öyle konuşalım.

Söz ola kese savaşı

Söz ola kestire başı

Söz ola agulu aşı

Yağ ile bal ede bir söz.